

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 175. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608066417888/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

«Han kaldte os her ind til Fernebo.»
Han lyttede selv ved sit Herreds Navn – her på »Bjærget»: det fjær-
ne Bo! ... Märta Moll så på ham, under Hændens Skygge, hun nikke-
de vagt:
»Det kan jeg ikke fortælle dig, Steffan. Det må du selv erfare der-
ude.»
Men Steffan rystede hæftigt på Hovedet.
»Nej Märta, her gror Jærnet, og her –«
»Her?«
»Her bor Vallonerne.«
»Og synes du *de* søger Gud?« Märta Moll strøg Lysets Tande. Hen-
des Stemme kom kold.
Steffan så på hendes Øjelåg, sænkede under de strenge Bryn – en
Nonne ... og Vallonerne! Hendes Hjem i »Paradis» – og hendes Mø-
der på Landevejene ... Han nikkede hæftigt.
»Ja, *det*, er det jeg vil vide!«
»Hvilket?«
»Om de søger Gud – eller flygter for ham.«
Märta Moll stod lidt, så sagde hun, med ét fraværende og blidt:
»Jeg kan gerne fortælle, Steffan, vi er ene i Aften. Men svare dig
kan kun Gud selv.«
Steffan nikkede: Gennem os, Menneskene, som han skabte!
Märta Moll gik hastigt frem gennem den mørke Korridor, med
Hånden løftet skærmende for Lyset, som viftede Loftsbjælkerne og
Egetræsskabene frem og atter slap dem i Mørket bag Steffan. –
De sad i hans Barndoms Kammer, på den Løjbænk, han bares ind
på, da han atter kunde hvile uden Jærnkorsettet, og hvorfra han med
glippende Øjne havde mødt Dagen, de brusende Birketoppe og de
baskende Skader, efter Vintrens Nat af Skodder, Spiddelys og Træor-
mes Gnaven.
Og han støttede som den Gang sit Hoved mod Märta Molls Skul-
der, med sin Hånd i hendes.
Men nu brændte Birkebålet i den åbne, hvide Kamin, og dets Skær
flagrede over Panelernes blegede Guldlisters og Møblernes smode og
kuglede Ben. Og Mørket bag den lave Rude tættedes af Fyrrekroner
og Vinterskyer.
Og han skulde ej længere i Drøm lytte til et Eventyr, men årvågen
til selve Livet: »Bjærget»s derude, ej længere fjærnt og ham, der skul-